esperança camps

LA MORT AMB SABATES O SI QUAN HI ERA NO HI ERA

Aquell capvespre estava content, no cabia dintre de mi: m'acabaven de regalar una maqueta embolicada amb paper de fil de cotó. Tot obrint-la vaig descobrir una Ciutadella.

Els carrers d'aquella obra mestra eren encatifats de bell nou, un color de purpurina fresca de menta titil.lava reflectant-se al cel i a la mar. Casetes platejades de teulades vermelles (part damunt d'elles jo vaig veure un moix, a la boca hi duia una sobrassada, jo li vaig dir moix donam'n un bocí. Fet ses mil punyestes no basta per mi).

Ben prest vaig veure que la gent era neta de cor, no hi havia xafarderes de carrer estret.

Al capoll hi havia el petit port, bressol de barquetes i d'il.lusions, on vaig baixar a jugar amb una de les meves amigues. El lloc era senzill, colorivol, ingenu; capaç d'abrassar un noi orat i somiador de morboses aventures; o a un vellet ben acurat i alès, entretenint-se omplint la mar amb pedretes de set puntes. Una parella de grisos enamorats somien què sé jo què d'amors eterns!

Ciutadella era rodejada de gespa; gespa al camp, gespa a la mar, gespa al cel... Roselles brollaven per aquí, brollaven per allà, despreocupades i vestides de seda. Posant-ne una als cabells de la meva amiga, quests esdevingueren gotetes d'olorosa rosada.

La nit era fosca. Un esclafit sobresaltà els habitants. De sobte, ens trobàrem a un parc d'atraccions desconegut i mai vist. Uns estranys homes anaven ben vestits. La forma dels braços i cames era de pal.

Ens atacaven! Feien gestos exòtics. Ens atacàven! La fosca ens punxava la vista. Els homes-bitlos es multiplicaven. Ens atacaven!

Quan per fi ens capturaren, ens feren asseure i un d'ells, el més vell i descolorit, tregué un llargarut pergamí (afirmaria que era cremat amb foc de plàstic). Llegí. Llegí. Llegí.

Més tard ens feren entrar a un avió metàl.lic amb forma d'aucell orfe. Dintre hi havia multitud de gent tarada: borratxos i drogadictes. Feia fosca. Els llums restaven encesos. Una música ensordidora ens furadava l'oïda. El silenci era sepulcral.

A l'hora cilíndrica, s'ens aparegué un home amb aparença de forner, anava ben vestit de blanc. Vaig voler demar-li un parell de coses, però amenaçà-me amb estranyes gesticulacions se'n va anar.

Al punt, les trompetes d'humitat foradada es deixaren sentir. Tothom es posà de peus. La Rata Calçada va entrar. Tots l'adoraven, era la Mort amb Sabates. Feia fred. Feia fosca. Suàvem. Les bombetes al.lucinaven. El Ratot es dirigí a noltros i ens donà la benvinguda. Ens guià a les nostres cambres plenes de buit. Esporoguits ens allitàrem. Un calfred recorregué la nostra esquena quan, a mitja nit, ens va caure la reglamentària dutxa d'aigua aixuta i rellliscosa, solida e invisible.

Al matí, el guardià ratolí amb cara de pomes agres ens va despertar, va obrir les finestres, no hi vam veure res defora. No n'hi havia defora! "No volem preguntes", ens contestà el ratot. "No volem preguntes".

En sortint als passadissos, no carrers, vam reveure la gent tarada. Els ulls de molts d'ells regalimaven un suc pestolent com el d'un ou podrit. Altres tenien la pell arrugada i seca, fins i tot, se'ls formava escates dures i calloses. No volem preguntes.

Per fi ens deixaren veure la Gran Rata. Ens taparen els ulls i ens conduïren a un habitacle pudent, ple de formatges vells i florits. La Rata duia un ropatge luxós de joies i tiretes d'or i plata. No volem preguntes. Quan ens rebé, deixà caure el monocle, que duia a l'ull esquerra, amb aire intelectualoide.

No ens deixà parlar, es limità a oprimir una tecla. Un exagerat aparell de T.V. ens deixà veure la nostra Ciutadella. Tots els seus habitants es transformaven; a uns els penjava la llengua fins a caurels-hi, a altres els queien les ungles, els cabells, les dents. Als qui pitjor estaven els queia la pell a trossos, tot això produït pels mossos d'immenses companyies de Ratots-Vells.

Veient el trist espectacle, estàvem força relgirats, no sabíem què fer: si no donàvem la nostra ànima ens mataven, si la donàvem tindríem vida eterna amb tota mena de luxes i palers.

Per decidir la posició a adoptar vàrem discutir molt, era difícil donar una resposta. Preferírem morir.

He de reconèixer que els Ratots es van portar bé amb nosaltres: Ens deixaren triar la manera i el lloc on morir. Estàvem empaguets de tornar a la nostra terra i preferírirem fer-ho allà mateix.

La sala de l'escorxador no era repugnant. No hi havia res. Era negre. Estava plena. No tenia color. Ens van posar part damunt d'una taula llarga de plàstic-llenya, un darrera l'altre; van començar a desfer-nos en peces. Aflluixant-nos els perns ens van treure les molles, els ossos de guix, els ulls de botó de nacre i les ungles de plàstic fort.

Els nostres peus els consideraren menjar exquisita, digna de Regnes Ratotes.